

Свещеника.

А оня часъ, когато на Балкана
ще се развѣй знамето, свободно? . . .

Майстора. (Досѣтилъ се, обзема го нова мисль)

За този часъ, подземашъ дума ти
и питаешъ ме кой знаме ще развий?

Свещеника.

Всевишний тебъ възложи храмъ да вдигнешъ—
не мислишъ ли, че отъ твоето колѣно
призванъ ще е синътъ, съ бащинъ духъ;
тамъ горе на балкана да развѣй
той знамето, очаквано съ години
отъ цѣлъ народъ; не мислишъ ли, че тебе
се пада жребий, бащата да си
на този герой очакванъ съ вѣкове?

Майстора. Словата ти, мой отче, първозвани,
плениятъ ме. Гърдитъ ми затоплятъ
и чувствувамъ, че даватъ ми крила
за новъ подемъ, за подвизи. борби. . .
та казалъ бихъ. . .

Свещеника. . . . Но Ралица кжде е?

XI.

(Явява се Ралица. Майстора ѝ хваща ржка).

Свещеника. (Протѣга ржка къмъ двамата)

Благословенъ, благословенъ да бжде
живота ви. . . И славния ви родъ
съсъ вѣкове да трае и цѣвти. . .

Следъ Божий храмъ, редътъ е на балкана
да поведе народа нѣкой горе
и възвести очаквания день
на свобода и знамето развѣй. . .

Молебствувамъ, Всевишния, сърдечно
пакъ майстора, съ момчаната си рожба,
да избере за тозъ очакванъ часъ
и ни прослави во вѣки вѣковъ

(Мълчание)

Майсторъ Лайо.

Аминъ бихъ рекълъ отче първозваний: